

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 5 грудня 2006 року № 48 (160)

НА ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ПОЗИЦІЯХ

Понад 500 депутатів-націоналістів зібралися у Львові

Матеріали Всеукраїнських зборів депутатів рад усіх рівнів, керівників органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування від Конгресу Українських Націоналістів читайте на 1–3 стор.

ВІДСТОЮВАТИ НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

З виступу голови КУН, народного депутата України Олексія ІВЧЕНКА

Ми зібралися тут для того, щоб прийняти відповідні рішення щодо позиціонування нашої партії, виходячи із нинішньої політичної ситуації в Україні. А вона досить складна. Свого часу відбулася ганебна, здійснювана "п'ятою колоною" політична реформа, що призвела до триваддя в Україні. На сьогодні ми маємо різні гілки влади з різними повноваженнями. І головною нашою суспільною і політичною проблемою є те, що лише одна з них – Президент – справді українська сила. Дві третини влади – Верховна Рада і сформований нею уряд, на жаль, не українські. Державою керує антикризова коаліція і її уряд, які нехтують українською мовою, намагаються ввести російську мову другою державною. "П'ята колона" не визнає Голодомор геноцидом українського народу...

Чим більше українську націю намагаються пригнічувати, тим більше ми консолідуємося, тим сильніше ми можемо дати усвідомлений реальний бій. Якщо комусь сьогодні при владі здається, що вони прийшли навічно, мають право працювати не на свою державу, а в інтересах інших країн, то дуже швидко переконаються, що це не так.

Гадаю, вже найближчої весни буде дуже багато серйозних подій в Україні. Ми пам'ятаємо, як нинішні реваншисти прийшли до влади у вигляді антикризової коаліції і уряду Януковича, як під час виборної кампанії обіцяли краще життя...

Закінчення на 2-й стор.

ГОРДЕ ІМ'Я – НАЦІОНАЛІСТ

З виступу народного депутата України, заступника голови КУН, голови ІФОО КУН Євгена ГІРНИКА

Ми – єдині українські політики, що у своїй назві маємо слово "націоналізм". Це фактично політичний заповіт нашої колишньої лідерки Сл. пам. Слави Стецько й спадок від наших попередників 20—50-х років минулого століття. І це зобов'язує продовжити традицію і підтверджувати діями горде ім'я націоналіст. Уроки перетворення перемоги помаранчевої революції на поразку помаранчевих сил свідчать, що на сьогодні ще немає повноцінної української нації і держави. Повноцінна українська нація і держава – це і є наші основні програмові цілі, задля яких не лише варто, а й необхідно боротися. Інша справа, як це робити в сучасних умовах? І тут потрібно давати відповідь на запитання – де ми є? А об'єктивно, після літнього програшу, ми — в глибокій ямі.

Проте, Слава Богу, шок провалу потроху проходить, ми знову зупинилися і вже, принаймні, не відступаємо. Уроки ста днів уряду Януковича підтвердили, що для них Універсал – не більше ніж аркуш паперу, й вони не збираються його виконувати. Крім того, Янукович веде Україну до статусу російської напівколонії. Цей факт повинен покласти край будь-яким ілюзіям, що з "донецькими" можна домовитися, і разом з ними будувати Україну. Ні, вони будують лише малоросійську губернію! А ми прагнемо Української України!

Закінчення на 2-й стор.

ЗАЯВА

КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів висловлює глибоку стурбованість політичною й економічною ситуацією в Україні.

Події останніх місяців свідчать про те, що антиукраїнські сили перейшли у відвертий наступ на основи української державності і демократії. Дії так званої антикризової коаліції становлять загрозу для національних інтересів держави і свідчать про існування сценарію, кінцевою метою якого є захоплення влади в країні орієнтованими на Москву олігархічними кланами за сприяння їхніх сателітів – соціалістів і комуністів.

Промовистим підтвердженням цього є дискредитація і поспішні звільнення урядовців, котрі на своїх посадах в органах виконавчої влади послідовно виконували програму Президента України Віктора Ющенка. Звільнення міністрів внутрішніх і закордонних справ, критика міністра оборони, як і політичне переслідування колишнього керівника НАК "Нафтогаз України", Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, є розгортанням неоголошеної війни проти Президента України, метою якої є позбавлення глави держави важелів впливу на політичну, економічну ситуацію в Україні та її зовнішньополітичний курс.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що переслідування голови КУН Олексія Івченка є нічим іншим, як політичною розправою над лідером опозиційної партії та соратником Президента, а також помстою за його боротьбу з тіньовими схемами всередині НАК "Нафтогаз України" і відстоювання національних інтересів України в енергетичній сфері.

Перебуваючи на посаді голови правління НАК "Нафтогаз України", Олексій Івченко послідовно і неухильно відстоював національні інтереси України. Так, у січні 2006 року в умовах, коли з боку Кремля проти України було розгорнуто масштабну пропагандистську кампанію, саме завдяки зусиллям тодішнього голови правління НАКу було підписано тристоронню угоду між "Нафтогазом України", "Газпромом" і компанією "Росукренерго", яка забезпечила поставку природного газу в Україну за прийнятною ціною в 95 доларів за тисячу кубометрів. При цьому разом із ціною на газ для нашої держави зросла транзитна ставка для Росії територією України, а саме з 1,09 долара до 1,6. Політичні шулери із антикризової коаліції замовчують той факт, що ця угода була підписана терміном на п'ять років без права в односторонньому порядку змінювати ціну на газ і транзитну ставку. Сьогодні саме ці "професіонали" повинні відповісти українському народу: чому Україна прямує до повної енергетичної залежності від Російської Федерації в результаті підписання кабальної угоди на постачання газу Україні двома недержавними структурами – "Укргазенерго" і "Росукренерго" за ціною 130 доларів за тисячу кубометрів на кордоні з Україною, хоча залишається дійсною попередня угода? Чому Українська держава відсторонена від безпосередньої участі в поставках і транзиті газу? Чому ціна газу для України збільшена, а транзитна ставка залишилась на попередньому рівні? Чому урядом Януковича не підписано щорічний міжурядовий протокол, в якому фіксується транзитна ставка і ціна на газ, до довготермінової угоди між урядами України і Росії до 2013 року? І врешті-решт, чого варта передвиборна обіцянка та запевнення Партії регіонів у значному зниженні ціни на газ для України через покращення стосунків із Росією?

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що безвідповідальні дії т. зв. антикризової коаліції в енергетичній сфері ведуть до банкрутства НАК "Нафтогаз України". Це призведе до встановлення цілковитого контролю Росії над газотранспортною системою України, що загрожує втратою для нашої держави економічної, а відтак – політичної незалежності.

Ми підкреслюємо, що Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко на посаді керівника НАК "Нафтогаз України" дбав як про енергетичну безпеку держави, так і про розвиток компанії. Зокрема, за 2005 рік "Нафтогаз" вперше став прибутковим з чистим прибутком 318,7 млн грн., при тому, що попереднє керівництво НАКу, яке сьогодні знову очолює цю галузь, залишило компанію із 1 млрд 534 млн грн. збитків. Окрім цього, у 2005 році "Нафтогаз" сплатив до державного бюджету 11,5 млрд грн., що становило понад 10 % від загальних надходжень до держбюджету, тоді як у 2004 році "Нафтогаз" сплатив лише 3 млрд грн. Такі відрахування НАКу в держбюджет у 2005 році забезпечили підвищення соціальних виплат населенню. Практично за період керівництва Олексія Івченка НАК "Нафтогаз України" вперше став бюджетоутворюючим підприємством.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що всі звинувачення проти Голови Конгресу є цілковито безпідставними і сфабрикованими.

Нині уряд Януковича та антикризова коаліція у Верховній Раді намагаються перекласти відповідальність за свої антинародні дії на Президента і політиків із його оточення.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Ющенка із закликом не допустити зміни визначеного курсу розвитку Української держави і вжити всіх можливих заходів, відповідно до повноважень, наданих Президенту українським народом і Конституцією.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2007 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2007 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,67 грн. 3 місяці – 5,01 грн. 6 місяців – 10,02 грн. На рік – 20,04 грн. Газету також можна передплатити до кінця 2006 року. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВІДСТОЮВАТИ НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

А сьогодні народ уже побачив і відчув, наприклад, якою стала ціна на газ. Люди можуть порівняти, отримавши рахунки за газ, комунальні послуги, гарячу воду, опалення, і згадати, які суми сплачували, коли керівником "Нафтогазу" був Івченко.

Отже, ми бачимо, як нинішні реваншисти працюють для українського народу. Без перебільшення можна сказати: те, що робить сьогодні антикризова коаліція і її уряд, загрожує національним інтересам держави, зокрема енергетичній безпеці України...

Хочу поінформувати про те, що було в енергетичному секторі раніше і що відбувається сьогодні. Так, за 2004 рік "Нафтогаз" мав прямих збитків 1 млрд 534 млн грн. (це при тому керівництві, яке було до мене, і яке прийшло сьогодні). За 2005 рік "Нафтогаз", коли я його очолив, вперше став прибутковим, з чистим прибутком 318,7 млн грн. Тобто ми закрили ті збитки, які наробили до нас, і ще заробили прибутку 318,7 млн грн. У 2005 році "Нафтогаз" сплатив до державного бюджету 11,5 млрд грн. і ще 2,5 млрд грн. за перший квартал поточного року, тоді як у 2004 році "Нафтогаз України" сплатив лише 3 млрд гривень. Що стосується виробничих показників за 2005 рік, то всі вони перевиконані у порівнянні з 2004 роком. Видобуток газу торік зріс на 1,5%, нафти – на 3%, нафтопереробка зросла на 12,5%. За 2005 рік "Нафтогаз" прокачав транзитом в Європу рекордну кількість російського газу – 121 млрд $м^3$. Я акцентую увагу на цифрах не випадково, адже в пресі зараз здійснюється піар-кампанія, відбувається відверте перекручування фактів.

Тепер щодо нинішньої ситуації в ПЕК. Нагадаю, у січні 2006 року ми підписали тристоронню угоду, за яку мене критикували і опоненти, і наші колеги. Але те, що зробили ми, ні до нас, ні після нас вже, напевно, ніхто не зробить. Що означала ця угода? На 1 січня 2006 року ми прийшли без міжурядового протоколу між Україною і Росією. Але існувала і зараз існує довготермінова угода між урядами України і Росії до 2015 року, її ніхто не розривав, і в цій угоді говориться, що щороку між урядами двох країн підписується щорічний протокол як додаток до цієї довготермінової угоди, в якому говориться, якою буде ціна на газ на цей рік і якою буде транзитна ставка на цей рік. Так-от: на 1 січня 2006 року ми не мали такого міжурядового протоколу з Росією. Я зробив максимально можливе, що можна було зробити на той час – підписав на міжгосподарському рівні тристоронню угоду між "Нафтогазом України", "Газпромом" і компанією "Росукренерго" як постачальником газу. У ній відображено транзитну ставку і ціну на газ, яка становила тоді 95 доларів (до цього – 50 доларів), транзитна ставка піднялась з 1,09 доларів до 1,6. Ці дві ціни у грошовому виразі були збалансовані, Україна ні копійки не втратила. В угоді був пункт, який чітко говорив про те, що жодна зі сторін не має права змінювати ціну на газ і транзитну ставку протягом 5 років. Може змінитися ціна або транзитна ставка лише за згодою сторін.

Що маємо сьогодні? Особи, які ведуть переговори з Росією по ПЕК, зрадили національні інтереси України, здали все, що можна було здати. Вони підписали на наступний рік угоду між комерційними компаніями "Росукренерго" і "Укргазенерго". Дві державні компанії – російський "Газпром" і український "Нафтогаз" – усунуті від цієї угоди. Ціна на газ між цими компаніями з нового року – 130 доларів, транзитна ставка залишилась 1,6. Українська сторона сьогодні погодилася на підняття ціни на газ, а транзитну ставку не підняла. З нового року українські підприємства і населення будуть отримувати газ з розрахунку 130 доларів на кордоні плюс 10 доларів податку компанії "Укргазенерго", плюс ПДВ, плюс транспортні послуги. Таким чином, з нового року газ для українських підприємств і населення буде коштувати 200 доларів.... Газу українського видобутку не вистачає для населення. Ми видобуваємо 19,5 млрд кубометрів газу...

Що стосується енергетичної безпеки держави, то нинішній міністр палива та енергетики Юрій Бойко, який до мене був головою правління "Нафтогазу", видав письмове розпорядження, яким зобов'язує "Укртрансгаз" (це дочірня кампанія НАК "Нафтогаз України") укласти прямий договір з комерційною компанією "Укргазенерго" на поставку "Трансгазу" 7 млрд технологічного газу. Цей газ використовують для транспортування газотранспортною системою України. До цього технологічний газ НАК "Нафтогаз України" закуповував сам. Сьогодні закуповувати технологічний газ міністр зобов'язав комерційну компанію. Це означає, що газотранспортна система України (Укртрансгаз) буде зобов'язана купувати технологічний газ по 130 доларів у комерційної компанії "Укргазенерго". А чим "Укртрансгаз" платитиме за це паливо? Нічим, бо транзитна ставка у розмірі 1,6 доларів не відповідає ціні 130 доларів. Це означає, що ГТС України буде свідомо заганятись у борги перед комерційними компаніями, бо не буде коштів закуповувати технологічний газ. Внаслідок цього Україна може втратити контроль над власною газотранспортною системою, бо вона буде неспроможна транспортувати російський газ в Європу. Це – найбільша загроза енергетичній безпеці України, бо тільки-но ми втратимо ГТС, вся Україна стане дочірньою компанією Росії. Ті, хто здасть ГТС України, будуть могильниками нашої держави, я кажу це без перебільшення....

Я впевнений, що Конгрес Українських Націоналістів ще скаже своє вагоме і тверде слово, що стосується політичної ситуації в державі сьогодні і в майбутньому.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"КООРДИНУВАТИ РОБОТУ ДЕПУТАТІВ ВІД КУН УСІХ РІВНІВ"

Коментар голови Секретаріату Головного Проводу КУН Степана БРАЦЮНЯ:

Вперше після парламентських виборів Конгрес Українських Націоналістів провів подібний форум, адже ми вперше маємо таке широке представництво у владі – Конгрес має близько двох тисяч депутатів рад усіх рівнів та представників органів виконавчої влади.

Загалом форум пройшов на високому рівні і вирішив багато нагальних питань і проблем. Дуже важливим є те, що у резолюції зборів є пункт, який передбачає створення при Головному Проводі Конгресу постійного комітету депутатів всіх рівнів для координації діяльності депутатського корпусу. Робота такого комітету дасть можливість нашим депутатам ефективно вирішувати поточні проблеми.

Всі учасники зборів дуже схвально поставились до ідеї проведення подібних заходів. Надалі планується проводити всеукраїнські збори депутатів всіх рівнів від Конгресу не менше одного разу на 2 роки. Причому наступні зібрання будуть присвячені різним галузевим напрямкам, таким, як освіта, охорона здоров'я, відродження духовності, розвиток аграрного сектору, економіка тощо.

ГОРДЕ ІМ'Я – НАЦІОНАЛІСТ

Тому під кадровий геноцид регіоналів потрапили й націоналісти, першочергово наші представники в НАКу. Це й Роман Яковина (колишній керівник УМГ "Прикарпаттрансгаз"), і Роман Дідусь (екс-начальник Львівського управління "Газвидобування"). Щоправда, дивує, що цей "геноцид" допомагають творити і наші союзники: зокрема, це чітко проявляється на Івано-Франківщині – звільнення голови Надвірнянської РДА Василя Андрейчука (члена районного проводу КУН). Ці та інші факти промовисто свідчать про необхідність твердої і принципової позиції націоналістів щодо взаємозахисту в умовах кризового сценарію розвитку подій. Бо Україна, замість 3-х років стабільного розвитку, отримала 3-и роки перманентних конфліктів.

Можливі сценарії поглиблення таких конфліктів ті чи інші сили планують на свій лад, й ми повинні бути готовими до цього. Один із ймовірних варіантів, запланованих БЮТ, за допомогою Конституційного Суду скасувати зміни до Конституції з подальшими відставкою уряду, позачерговими парламентськими виборами і відкритою ходою Юлії Тимошенко до президентства. Сценарій можливий, проте має певні вади. Перш за все, він потребує втручання Майдану-2. А небезпечний він тим, що може привести Україну до двополюсного розвитку подій, а це означає черговий розкол країни.

Секретаріат Президента планує обмеження повноважень уряду з відповідними пропозиціями щодо змін Конституції. У результаті посиляться повноваження Президента і його Секретаріату.

Команда Януковича не проти змін до Конституції, проте їхні уявлення про це розходяться з позицією команди Президента. Вони не хочуть ні дострокових парламентських, ні дострокових президентських виборів, натомість прагнуть укріплення своєї влади. Це найбільш небезпечний сценарій для України. І ми мусимо йому протистояти.

Щодо місцевого самоврядування, то через зміни до Конституції можливі позачергові вибори до місцевих рад. Із урахуванням того, що вони потребують суттєвих змін не лише Конституції, а й виборчого, бюджетного та інших законодавств, то ймовірне їхнє проведення не раніше 2009 року.

Також не виключена зміна виборчої системи із пропорційної на змішану. Аби бути цілком готовими до будь-якого із сценаріїв, ми повинні прокинутися зі сплячки у теплих партійних офісах. Я радий, що це потроху відбувається, що в день вшанування жертв Голодомору наші червоно-чорні знамена майоріли не лише в Івано-Франківську, Львові, Тернополі, а й в Харкові, Луганську, Донецьку та інших містах України. Відрадно, що ми на належному рівні відсвяткували 64-у річницю створення УПА, а 7-го листопада були єдиною і гідною альтернативою комуністам.

Проте цього замало. Ми не повинні боятися чинити опір і ризикувати! Я впевнений, що парад УПА на Хрещатику відбудеться лише після того, як по ньому монолітно пройде наша націоналістична молодь і змете на своєму шляху комуністів, вітренківців та іже з ними! І ми цього досягнемо!

Але для цього потрібно ставити амбітні цілі. Наше членство зросте, і ми переможемо лише тоді, коли люди відчують перспективу, в тому числі й свого особистого успіху.

Чи якийсь новий рух, чи конфедерація політиків, чи щось інше не має бути для нас несподіванкою. Ми повинні до цього готуватися так, аби бути підметом політики, а не опуститися до статусу закритого акціонерного товариства на побігеньках у так званих старших демократів. Тому наші ініціативи:

– подати позов у суд на компартію;

– довести, що Севастополь є українським містом, і Янукович не має права торгувати його землею;

– ініціювати присвоєння звання Лицаря України Роману Шухевичу (замість здевальвованого Герой України) та проголошення 2007 року в Україні роком Романа Шухевича з нагоди його 100-річного ювілею.

Ми повинні добре порадитися і обговорити, аби на своєму черговому зборі, який проходитиме наступного року, визначитися, чи є ми політичним підметом, внести відповідні зміни у програмові засади, до статуту, окреслити, хто за що відповідає, та позбутися жахливого рудименту – меншовартості. Ми не маємо права бути пасивними, ми не залишимо без відповіді звинувачення в угодовстві й корупції, ми повинні, нарешті, вирушити від просвітництва до політики, бо програму зможемо реалізувати лише, взявши владу.

Хай допомагає нам Бог! Слава Україні! Героям Слава!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПАРЛАМЕНТ ВИЗНАВ ГОЛОДОМОР ГЕНОЦИДОМ

Верховна Рада визнала Голодомор 1932–1933 років Геноцидом українського народу.

Таке рішення було ухвалено 233 голосами. Від Партії регіонів проголосувало 2 депутати, від БЮТ – 118, від "Нашої України" – 79, від Соцпартії – 30 і 4 позафракційних. Не голосувала фракція комуністів у повному складі.

Законопроект про Голодомор було внесено Президентом. Водночас депутати внесли до нього свої поправки. Зокрема, у статті про визнання Голодомору геноцидом було змінено слово "українська нація" на "український народ".

В ухваленому законі також сказано, що публічне заперечення Голодомору 1932–1933 років в Україні "визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідності Українського народу і є протиправним".

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03	Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113	Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
						Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ПОЗИЦІЯХ

Як ми вже повідомляли, у Львові відбулися перші Всеукраїнські збори депутатів усіх рівнів, керівників органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування від Конгресу Українських Націоналістів. У роботі зборів взяли участь понад 500 членів Конгресу з усієї України.

Учасники зборів вшанували пам'ять жертв Голодомору.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій ІВЧЕНКО

З доповіддю про політичну ситуацію в країні та енергетичну безпеку держави виступив Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко. Про програмові засади КУН реферував заступник Голови КУН, голова Івано-Франківської обласної організації партії, народний депутат Євген Гірник (тексти виступів публікуються в цьому числі газети).

Темі діяльності органів місцевого самоврядування з надання населенню якісних послуг були присвячені виступи: заступника голови Івано-Франківської облдержадміністрації, депутата обласної ради Богдана Боровича (комунальна сфера); голови Бережанської районної ради (Тернопільська обл.) Романа Висоцького (соціальна сфера); начальника управління охорони здоров'я Хмельницької облдержадміністрації, депутата обласної ради Миколи Янчука; лікаря-кардіолога, депутата Рівненської обласної ради Ігоря Кривка (охорона здоров'я); начальника відділу освіти Сокальської райдержадміністрації, депутата Сокальської районної ради (Львівська обл.) Романа Монастирського (освіта). Тональність переважної більшості виступів була критичною. Виступаючі наголошували на гострій необхідності посилення державної уваги до проблем соціальної забезпеченості населення, звертали увагу присутніх на незадовільній ситуації, яка склалася у питаннях медичного обслуговування населення, в освітній сфері.

Про авангардну роль молоді у політичних подіях минулого і сьогодення говорив у своєму виступі керівник Молодіжної Референтури КУН Василь Попович. Йшлося у виступі і про соціальний аспект життя молодих – про неспроможність чинної влади забезпечити українську молодь життєво необхідними чинниками (проблеми житла, працевлаштування, якісної освіти тощо).

Кандидат юридичних наук, депутат Львівської міської ради Роксоляна Лемик, а також депутат Львівської міської ради Іван Василишин у своїх виступах порушили питання організаційно-правових аспектів сприяння росту економічної активності населення, створення передумов для підприємницької та інвестиційної діяльності.

Проблемі формування та наповнення місцевих бюджетів, в тому числі бюджетів розвитку, як основи вирішення питань життєдіяльності територіальних громад, підвищення якості надання послуг громадянам присвятили свої виступи голова Буської райдержадміністрації, депутат Львівської обласної ради Михайло Вовк, а також голова Жовківської райдержадміністрації (Львівська обл.), депутат районної ради Михайло Заболоцький.

Про інформаційне забезпечення діяльності органів влади від Конгресу Українських Націоналістів йшлося у виступі головного редактора газети "Нація і держава" Михайла Сидоржевського. За його словами, винятково складність суспільно-політичного становища, нечіткість і розмитість ідеологічних позицій і політичної складової в середовищі, яке підтримує Президента, зумовлює підвищення вимог до Конгресу – політичної сили, яка послідовно відстоює національні і державницькі інтереси. Виходячи з цього, надзвичайної ваги, поряд з власне партійною роботою, набуває питання інформаційного забезпечення діяльності представників Конгресу в органах влади, а також усього партійного загалу.

Заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук акцентував увагу присутніх на тому, що Конгрес Українських Націоналістів зумів з честю пройти випробування і не лише зберіг свою цілісність, а й делегував до влади більше двох тисяч своїх представників. В.Борейчук подякував організаторам заходу, зокрема, відповідальному за його проведення члену Президії Головного Проводу Миколі Пшевлоцькому за належну організацію зборів, а також привітав усіх з 14-ю річницею проведення Установчого з"їзду Конгресу, наголосивши при цьому, що ми сьогодні не повинні ділити Україну на західну і східну – адже Україна єдина, неподільна і соборна.

Із заключним словом перед учасниками зборів виступив Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко. Він коротко підбив підсумки зібрання, наголосивши на ефективності подібних заходів для партійного активу і на необхідності їхнього подальшого провадження.

Збори прийняли резолюцію та меморандум, які друкуються в цьому числі нашого часопису.

На завершення делегації від зборів поклали квіти до пам'ятників Тарасу Шевченку, жертвам комуністичних злочинів, до пам'ятної таблиці М.Лемику, який здійснив постріл "на захист мільйонів" жертв Голодомору.

Закінчення. Початок на 1 стор.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Всеукраїнських зборів депутатів рад усіх рівнів, керівників органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування від Конгресу Українських Націоналістів

Ми, депутати усіх рівнів, міські та сільські голови, обрані від Конгресу Українських Націоналістів, вважаємо, що у виборах 2006 р. до місцевих рад Конгрес досяг високих результатів порівняно з попередніми роками. Щоправда, кількість обранців від Конгресу могла б бути вищою з огляду на наявність ширшого кола виборців – прихильників правоцентристської, націоналістичної ідеології. Це дає підстави стверджувати, що поле для розширення діяльності ми маємо.

Враховуючи наведене вище, вважаємо за необхідне:

1. Створити Асоціацію депутатів місцевих рад, обраних від Конгресу Українських Націоналістів на всеукраїнському рівні.

2. Створити при Головному Проводі Конгресу постійний комітет депутатів різних рівнів для координації діяльності депутатського корпусу.

3. Створити у радах різних рівнів групи, фракції (у відповідності до регламенту) "Національний вибір" з можливим залученням до їхнього складу конструктивних осіб – симпатиків націоналістичної ідеології.

4. Створити депутатські громадські приймальні Конгресу на місцях. Забезпечити прийом громадян у них депутатами від Конгресу.

5. Проводити збори депутатів різних рівнів не менше одного разу на 2 роки. Крім того, регулярно проводити наради, галузеві семінари, навчання.

6. Створити при Головному Проводі Конгресу підкомітет голів міських, сільських і селищних рад. Підкомітету спільно з Головним Проводом нав'язати контакти з метою обміну досвідом голів місцевого самоврядування з країнами Балтії.

7. Запровадити систему звітності обранців від Конгресу перед членством структурних партійних ланок відповідного рівня.

8. Налагодити системну взаємодію депутатів всіх рівнів, міських та сільських голів з метою поширення досвіду депутатської діяльності та ефективного використання важелів впливу для розбудови структурних ланок Конгресу.

9. Створити вертикаль взаємодії між територіями за схемою: депутат облради – районні ради – сільські ради, населені пункти.

10. Спільно з Секретаріатом Головного Проводу підготувати депутатський довідник.

11. Звернутися до Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів з пропозицією ініціювати у встановленому порядку Всенародний плебісцит про визнання голодомору 1932–1933 років – геноцидом проти українського народу.

13. Депутатам рад різного рівня, особливо західного регіону, ініціювати проголошення 2007 року – роком Генерала Чупринки – Романа Шухевича.

Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів спільно із оргкомітетом зборів опублікувати узагальнені матеріали і видати окремим виданням.

Ми, обранці різних рівнів від Конгресу Українських Націоналістів – партії, створеної під прапором ОУН Степана Бандери, маємо щохвилинно пам'ятати про свою відповідальність перед українською нацією, пам'яттю героїв. Тому ми зобов'язані своєю діяльністю забезпечити поширення слави Української держави, а також зростання добробуту і багатства кожного українця.

Слава Україні!
Героям Слава!

26 листопада 2006 р.
м. Львів

МЕМОРАНДУМ

Про засади спільних дій партій національно-патріотичного спрямування

Актуальна політична ситуація в Україні характеризується, впродовж останнього часу, зміщенням балансу українського політикуму в бік політичних партій, яким чужі українські цінності, силам, які на догоду власним вузькопартійним і клановим інтересам готові пожертвувати економічними та політичними інтересами країни, знехтувати історичну правду та історичну перспективу держави. Часто це набирає гротескного виразу на кшталт цинічного та блюзнірського заперечення факту Голодомору в Україні 1932—1933 рр. як геноциду української нації, інших фактів голодоморів і масового терору на знищення українців чи брутальне спотворення істинних інтересів українського народу.

Спекулятивними та небезпечними виглядають спроби подати позицію цієї частини українського політикуму як погляди переважаючої частини суспільства. Більшість українців бачить своє майбутнє в національній демократичній державі, в якій панують загальноцивілізаційні політичні та моральні цінності, забезпечений вільний економічний розвиток, наближення до європейських соціальних стандартів, відновлена історична правда та справедливість.

На наше глибоке переконання, однією з головних причин, які перешко– джають реалізації саме такого курсу, – курсу, який обрав український народ під час останніх президентських виборів і який послідовно сповідує Президент України Віктор Ющенко, – є роздрібненість політичних партій націоналістичного, патріотичного правого спрямування, відсутність в політичному спектрі України саме такої потужної сили, яка б не лише збалансовувала національні політичні реліктів минулого та потужні клановo-олігархічні політичні утворення сучасності, а й забезпечувала б стабільне прямування України до високих цивілізаційних стандартів Європи та світу.

Виходячи з усвідомлення необхідності забезпечення спільності дій національно-патріотичних сил як запоруки демократичного розвитку України, Конгрес Українських Націоналістів як партія, яка має своє представництво у Верховній Раді України та органах місцевого самоврядування на всіх рівнях, пропонує партіям, які сповідують близькі політичні та ідеологічні орієнтири, розглянути в якості засадничих наступні підходи до узгодження та координації спільних дій:

1. Випрацювання спільної ідеологічної платформи, стрижнем якої повинна бути українська національна ідея, патріотизм, вільний економічний розвиток, утвердження історичної правди та українських духовних цінностей, підтримка політичного курсу Президента України.

2. Паритетність стосунків між партнерами на засадах організаційної, політичної та моральної коректності.

3. Поетапне структурування політичних і організаційних стосунків, яке б передбачало формування на першому етапі координаційних органів і більш тісну взаємодію у формі блокування на наступних виборах.

Конгрес Українських Націоналістів готовий запропонувати для досягнення спільної мети весь свій ідеологічний, політичний та організаційно-кадровий потенціал.

НА РОЗДОРІЖЖІ

Останні події в парламенті, зокрема, відставка кількох урядовців, приналежних до "помаранчевого табору", поспішно здійснена "антикризовою більшістю", підтвердили тенденцію: Партія регіонів прагне будь-що узурпувати владу в країні. Причому це бажання "донецьких" є настільки нестримним, що, здається, воно починає їм паморочити голови, перетворюючись у нав'язливу манію влади. Влади – і чим більше. Разом з тим, враховуючи досвід Майдану, можна прогнозувати, що, за умов погіршення соціально-економічної ситуації в країні, і за наявності досить відчутних протестних настроїв, "донецьким" та їхнім сателітам скоро таки доведеться розплачуватися за жадібність.

ІІ. ПІСЛЯ МАЙДАНУ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

ЯГІДКИ ВІД МОРОЗА І К^{о}

Проте наразі варто спершу коротко проаналізувати, яким чином переможені так швидко опинилися на верхніх щаблях влади.

Зайве казати про те, що стан нинішнього українського суспільства разюче відрізняється від того, в якому воно перебувало пізньої осені 2004 року, під час президентських виборів. За неповних два роки свого президентського правління Віктор Ющенко втратив, здається, майже все з того, що тоді було здобуто – значну частину влади, переважну більшість прихильників, довіру і симпатії народу. Той, хто зазнав поразки на президентських виборах, зараз не лише поводить себе як фактичний переможець, але й насправді має доволі багато реальної влади. Політична сила, лідером якої він є, зі значною перевагою виграла парламентські вибори у березні 2006 року, що дозволило їй отримати контроль над парламентом і сформувати уряд. Партія регіонів, а якщо точніше – великий донецький бізнес, ставши фактичним розпорядником державної казни, поступово перебирає на себе владні повноваження, доволі нахабно, послідовно і цілеспрямовано відбираючи їх у своїх опонентів. Дуже доречною для цього виявилася т. зв політична реформа, котра, з позицій здорового глузду (не кажучи вже про державні інтереси), є абсурдом, однак насправді покликана виконати ту роль, для якої, власне, і задумувалася – розбалансувати державний механізм, ослабити президентську вертикаль влади, передавши її до рук кланів, національні інтереси для яких відступають перед шкурними і корпоративними. Як ми пам'ятаємо, ініціаторами комбінації під назвою "політична реформа" свого часу виступили троє амбітних політиків, шанси яких стати президентом країни, незважаючи на їхню вагу і амбіції, в силу певних причин дорівнювали нулю. Це були на той час "головні опозиціонери" Олександр Мороз і Петро Симоненко, а також ключовий "стовп" тодішнього режиму, "сірий кардинал" Віктор Медведчук. Коли стало зрозуміло, що крісло президента жодному з них не світить – не той імідж у народі, – тоді й виникла ідея цієї політичної афери. Схоже на те, що і тодішній гарант Конституції був з ними солідарним, оскільки не зумів (не захотів, не спромігся) підготувати собі наступника, а навпаки, сприяв зростанню конкуренції між кланами – з тим, щоб жоден з них не зміг отримати монополію на владу. Щоправда, за задумом головних ідеологів цієї афери, влада від Кучми повинна була перейти якраз не до донецьких. Однак це вже дещо інша тема. Тепер же найвправніший із цієї трійці – лідер соціалістів – філігранно, по-гросмейстерськи зіграв свою чергову комбінацію, переметнувшись із "помаранчевого" табору, де він – нібито – перебував, до синьо-білих. За цю свою справді неоціненну для донецьких послугу він отримав високу і почесну винагороду – спікерське крісло. І даремно звинувачувати цього політика у зраді. По-перше, для нього не існує такої моральної категорії; по-друге, він нікого і не зраджував, адже насправді Мороз ніколи навіть і близько (хоч і трохи постояв на трибуні Майдану, але – з якою метою він туди піднявся?) не був приналежним до "помаранчевих", і тим більше йому були завжди чужими українські національні інтереси. Так, він справді боровся проти Кучми і його влади, однак зовсім не для того, щоб віддати її "народові" чи взагалі будь-кому.

Між іншим, табір опонентів Президента упродовж цих неповних двох років доволі непогано демонстрував якості командної гри. Заслугою "донецьких олігархів" можна вважати те, що вони не лише доволі вміло скористалися ситуацією, відтіснивши вщент розсварених "помаранчевих демократів", а й зуміли згрупувати довкола себе, здавалося, своїх антагоністів – соціалістів і комуністів, цих "професійних захисників інтересів трудового народу".

Як же сталося, що за неповних два роки "помаранчеві" майже повністю втратили владу? Які справжні причини цього? І чи міг сценарій бути іншим?

"ЛЮБІ ДРУЗІ" ПЛЮС ТИМОШЕНКО

Нагадаю, що Віктора Ющенка на президентських виборах підтримав не лише електорат, котрий тяжіє до національно-демократичного і націоналістичного сегментів суспільного спектру, а й ліберальне середовище, яке згрупувалося довкола Юлії Тимошенко, а також більшість представників середнього і дрібного бізнесу, певна частина великого бізнесу (насамперед з київського і західного регіонів, але не тільки), а ще навіть значний прошарок виборців з лівоцентристського табору (соціалістів). Ці електоральні верстви, так би мовити, становили собою "масовку" Майдану і були найбільш активними під час виборів. Однак присутність лідерів націонал-демократичних сил на трибуні того ж таки Майдану (тобто в керівництві подіями) була порівняно незначною. Стосовно лідерів націоналістичних структур, то їх там практично не було – не тому, що самоусунулися, а тому, що від самого початку не мали можливості реально впливати на розвиток подій, оскільки монополія тут належала харизматичній Юлії Тимошенко і групі ліберальних політиків-бізнесменів з найближчого оточення Ющенка, до яких потім приклеїли тавро "любих друзів". Причому лідерка БЮТ від самого початку позиціонувала себе другою особою Майдану (так фактично і було). З середовища ж "любих друзів" виділявся з претензіями на владу не менш амбітний і харизматичний Петро Порошенко.

Як потім виявилося, особисте протистояння між цими двома політиками, що спочатку проявлялося в якихось деталях, стало однією з головних причин, які, зрештою, і підрубали під корінь владу "помаранчевих". Також стало очевидним, що метою Юлії Тимошенко, тим стимулом, заради якого вона підтримала Віктора Ющенка, було не лише усунення "режиму Кучми", а й – і це ключовий момент – її входження у владу, причому не нижче прем'єрського рівня. Однак подібні амбіції були й у Порошенка. І це вже з перших днів після інавгурації нового Президента зумовило зростання напруги довкола Віктора Ющенка.

ЗА ЩО БОРОЛИСЯ, БРАТОВЕ?..

Втім, пояснювати руйнування "помаранчевого табору" і втрату ініціативи переможцями виборів 2004 року на користь переможених лише причинами суб'єктивного характеру – означає звужувати проблему. Насправді, як видається, проблеми тут заховані значно глибше, і вони є справді доволі серйозними і глобальними. Після того, як розвіявся дим поєдинку "двох Вікторів", і переможцем став один із них, стало очевидним, що разом з Ющенком нагорі нової української влади опинилися майже виключно представники великого бізнесу – носії, образно кажучи, ліберальної ідеології. Вони тісним кільцем оточили українського – і за світобаченням, і за ментальністю – Президента. Стало очевидним, що ці люди прийшли у нову владу і очолили її не заради великих цілей – розбудови демократичної, сильної – української – держави, а насамперед задля самої влади і задля великих грошей. Подібна приземлена, прагматична мета, якщо вона є самоціллю, вже ховає в собі загрозу поразки, оскільки, як ми пам'ятаємо, Майдан постав зовсім не за гроші, а за справедливість, за честь, за людську гідність, за право жити у вільній демократичній країні, за українську Україну. Не можна так поспішно і безвідповідально легковажити настроями і надіями мільйонів людей, які досі були зневірені, і для яких нарешті з'явилося світло в кінці кучминського тунелю. Можливо, це було наївно – така собі, мабуть, остання наївність, що її дозволило собі вкрай зневірене українське суспільство, але це було саме так. Люди повірили, що життя зміниться на краще, вони чекали цих змін. І що вони побачили натомість? Незрозумілу для більшості штовханину на верхніх щаблях влади, перетягування владної ковдри, змагання за посади, крісла тощо. Як це все назвати? Політична сліпота, безвідповідальність, слабкість?.. Це було названі, те, що втаїти не вдавалося. Насправді ж почала розгортатися боротьба за владу і за доступ до майна і ресурсів між вітчизняними олігархами і представниками великого бізнесу, корені якого перебувають за межами країни. Разом з тим, за кількома винятками, практично ніхто з "помаранчевих апостолів", як виявилося, особливо і не переймався такими "загальними" проблемами, як державне будівництво чи українські національні інтереси. Справа в тім, що навряд чи хтось із них колись всерйоз цікавився історією державного будівництва чи технологією утримування влади тощо. Звичайно, над подібними питаннями мають працювати радники і аналітики. Проте, скоріш за все, радниками в них теж були переважно спеціалісти з фінансового чи банківського менеджменту... Тобто – люди, які прийшли до влади на початку 2005 року, з різних причин у більшості своїй не були готовими до того, щоб належним чином, професійно нею розпорядитися. (Пригадаймо хоча б того ж Миколу Томенка на посаді "гуманітарного" віце-прем'єра з його "ковзанками" і культпоходами до театру). Вони, за деякими винятками, були політиками – в кращому випадку, але – аж ніяк не державними діячами, здатними піднятися над своїми особистими чи партійними потребами до високого рівня усвідомлення державницьких інтересів. Відомо ж бо – середовище значною мірою формує запити і цілі людини. Потрібно бути вольовою і винятково сильною особистістю, щоб зуміти піднятися над своїм партійним чи бізнес-середовищем до державної висоти.

СИЛА ТРАДИЦІЇ ЧИ ВЛАДА ГРОШЕЙ?

Навряд чи ліберальна ідеологія – а саме на ній зросла переважна більшість представників нової хвилі влади, які підтримали Віктора Ющенка, здатна продукувати державних діячів такого рівня. Для цього в нашому суспільстві не існує ні відповідних традицій, ні станового хребта – потужного середнього класу, здатного впливати на формування свідомості як суспільства, так і політичної еліти. Навіть у західних країнах, з їхньою кількасотлітньою історією функціонування буржуазно-ліберального суспільства (приміром, Франція), нині бачимо загострення серйозних проблем. Що тут вже казати про Україну, котра досі безпомічно плутається в тенетах радянського і пострадянського блуду і при цьому ніяк не може позбутися агресивних претензій загребущої Москви.

То який же вихід із нинішньої ситуації? Яка ідеологія може допомогти вивести українське суспільство на прямий шлях цивілізаційного розвитку?..

Закінчення в наступному числі.

ДУМКА ВГОЛОС

ЧОГО ЧЕКАЄМО?

Досить терпіти наругу чужинців і московських холуїв

Микола БІЛИЙ,
політолог

Нещодавно в телепрограмі "Я так думаю" опоненти Стецьків та Кушнарьов дискутували щодо результатів помаранчевої революції в Україні 2004 року.

Здивували дві обставини: недостатня підготовленість Стецьківа в національному питанні; абсолютна ворожість, ба, скоріше – злочинна неприхована налаштованість Кушнарьова щодо України.

Почнемо з Кушнарьова. Він апелює до результатів голосування у східних і південних областях України. Він не приховує, що не вважає трагічними наслідки тривалої окупації України московською імперією, які, особливо для названих областей, полягають у вбивстві українства, їхньому національному каліцтві, втраті рідної мови, сплюндруванні родового менталітету, яничарстві, зрадництві. Українське населення тих областей (більшість його – етнічні українці) постраждали від лінгвоцидної і геноцидної московської окупації настільки, що доцільно було б ті області (включно з Кримом) на міжнародному рівні визнати зоною національного лиха, ввести на перехідний період в тій зоні спеціальний режим з моніторингом його силами зацікавлених міжнародних організацій.

Для українства такий перехідний період відродження при міжнародній підтримці сприяв би: конкретизації планів переведення освіти і виховання на рідну мову для постраждалих українців і на державну мову в державній мережі навчальних закладів для колишніх окупантів і змосковщених ними представників інших національних меншин в Україні, котрі добровільно прийняли громадянство України, тобто визнали Україну державою свого проживання і підпорядковувалися національному законодавству України; правильному диференційованому підходу щодо поетапного надання політичних прав (чи встановлення певних обмежень у політичних правах) тим представникам національних меншин, котрі, взявши на себе громадянство України, вчиняють антиконституційні дії та порушення норм міжнародних конвенцій щодо поведінки представників нацменшин в країнах їхнього проживання; доцільному визначенню ступенів адміністративної і кримінальної відповідальності представників місцевої влади і державної адміністрації за невиконання планів відродження.

Той самий Кушнарьов, який у 2004 році кричав перед телекамерами, що в Києві будуть свої порядки, а в Харкові – свої, та спонукав громадян України до сепаратизму, тепер, прикинувшись миротворцем, уявляє сплюндровані окупантами області України географічно-людським плацдармом для подальшого руйнівного наступу на Україну.

Необхідно, щоб у Кримінальному кодексі України була передбачена кримінальна відповідальність посадових осіб і депутатів усіх рівнів за протидію національно-відроджувальним процесам і їхнє гальмування. Аналогічну відповідальність мають нести керівники, які призначають таких осіб на ці посади.

Що ж до Стецьківа, то дивує те, що жодним словом не обмовився в тій дискусії стосовно питань відродження нації, про які йшлося вище. Мільйони глядачів, спостерігаючи таку дискусію, виховуються кастратами в національному питанні, якщо навіть польовий командир помаранчевої революції не реагує певним чином на абсолютно безглузді закиди ворога відродження української нації на своїй етнічній землі у своїй національній державі.

Ми, українці, зобов'язані зламати традицію ворога – мати нас за худобу, яка готова проміняти національну гідність, національно-державницьку мету на швидку примарну вигоду газу, нафти і т. ін.

Такі, як Кушнарьов, за "свой язык" готові очі повидряпувати і на чужій землі, а українцям навіщо вона – мова, мовляв. І кушнарьови це роблять публічно, через ЗМІ, безкарно, нахабно. Вперто вимагають законсервувати трагічні наслідки криваво-геноцидної окупації України. Вже за одні ці намагання кушнарьови мають або сидіти в тюрмі, або тікати з України, поки це відпускаємо!

Брати-українці! Це ж означає, що задекларовану Українську державу не ми будуємо, а кушнарьови нищать, руйнують... Кому це ще незрозуміло?!

То чого чекаємо?..

НАБОЛІЛО!

ХІБА ЦЕ – МОРАЛЬНО?

Дуже поважаю газету "Нація і держава": матеріали видання відповідають моїм переконанням і принципам. Спасибі, що будите Україну від летаргійного сну. Хочу поділитися з читачами "НД" наболілим. Нещодавно на одному з центральних телеканалів я почув твердження про те, що для виходу з демографічної кризи Україні треба щороку приймати близько 300 тисяч емігрантів з Близького Сходу. Мені стало моторошно. Виходить, українці владі не потрібні, потрібне лише населення. Навіть сусідня Росія, що не вельми шанувала і шанує свій народ, закликала росіян повертатися звідусіль на батьківщину. Те ж саме слід робити й українській владі: усіма силами повертати українців, розсіяних по світах. Тим більше, що у їхніх серцях не вщухає ностальгія за рідною землею.

Відомо, що рівень цивілізованості визначається ставленням держави до дітей та людей похилого віку. Але в Україні поки що комфортно облаштовуються переважно тюрми та готелі для біженців. А в сирітських притулках та будинках для престарілих умови просто жахливі.

І ще: порівняймо умови життя зеків та біженців з умовами життя пенсіонера, старшого офіцера запасу з більш ніж 30-річною вислугою, який усе життя мріяв хоч на пенсії отримати власну квартиру. Та мрії залишилися мріями: квартира виявилася відомчою, а гарячої води як не бачив у гарнізонах, так не очікується цього блага і в селищі, де зараз живу. Я розумію, що ті, хто відбуває покарання, та біженці – також люди. А хто ж я? Отже, злочинець має кращі умови життя ніж я, захисник країни? Хіба це справедливо? Хіба це морально?

Микола НІКОЛАЄВ,
смт Гвардійське Новомосковського району
Дніпропетровської області

Геологія завжди була однією з основ економічного розвитку багатьох високорозвинутих держав, і їхня економіка дотепер значною мірою базується на природних ресурсах. Це саме стосується і економіки України. Промисловість України як найбільш розвинутої після Росії республіки колишнього Радянського Союзу в основному опиралась на гірничо-видобувну галузь народного господарства. Процвітання ж останньої було досягненням насамперед геологічної науки. Українські геологи завжди були в перших лавах потужної армії радянських фахівців, котрі працювали більш ніж у 30 країнах світу.

Г. БОНДАРЧУК,
член проводу КУН АР Крим,
член-кор. УНГА

АКТУАЛЬНО

З БАСЕЙНУ ЧОРНОГО МОРЯ

Пошуки родовищ нафти і газу в морі повинна вести держава

Однією з найважливіших економічних проблем нашої сучасної держави є забезпечення країни паливно-енергетичними ресурсами. Розв'язання її вбачається насамперед у розвитку власної ресурсної бази, яка може ефективно формуватися тільки внаслідок глибокого вивчення закономірностей просторового розміщення родовищ нафти і газу, чим займається нафтогазова геологія.

У 1999 році указ Президента про ліквідацію Держкомгеології завдав найнищівнішого удару по стратегічній галузі народного господарства. Можливо, маючи примітивну уяву про геологію взагалі та її роль у вирішенні економічних, науково-технічних, соціальних проблем, а можливо, й просуваючи чиїсь інтереси, чиновники зробили свою чорну справу, визначивши для геології жалюгідний статус відділу у Міністерстві екобезпеки.

Останнім часом, мабуть, визнаючи колишню помилку, керівні органи держави створили таки державну геологічну службу, і з'явилася надія на відродження галузі, використання її потенціалу для зміцнення економіки та незалежності нашої держави. Однак наслідки указу 1999 року ще довго будуть негативно впливати на стан галузі.

Кризовий стан геології 90-х років, спричинений відсутністю коштів на геологорозвідувальні роботи, практично зупинив розвиток ресурсної бази нафтогазовидобутку, а паливні ресурси поступово виснажувалися.

При цьому потенційні можливості українських надр можуть забезпечити потреби країни у нафті та газі – є підстави прогнозувати відкриття унікальних родовищ.

Як ми неодноразово писали, в Україні існує регіон, вельми перспективний для пошуків родовищ нафти і газу. Це — територія Півдня України або, як його називають геологи, Азово-Чорноморський нафтогазоносний регіон. Саме тут можливе відкриття потужних родовищ нафти і газу, котрі можуть цілковито забезпечити потреби нашої держави і інших країн Європи у цих корисних копалинах.

Здавалося б зрозумілим, що неможливо почати видобуток нафти чи газу, не відкривши родовища. Тому дуже важко пояснити, чому наші ЗМІ, коли ведуть розмову про той чи інший тендер на морі, завжди говорять тільки про видобуток, а не про геологорозвідувальні роботи. А деякі відомі політики взагалі думають, що такий продукт, як нафта і газ, "видобувають" тільки з російських трубопроводів. Адже в передвиборних програмах практично усіх партій жодним словом не згадується необхідність геологорозвідки нафти і газу, яка є стратегічним питанням для України.

Нафта і газ є легкозаймистими корисними копалинами і в природному стані завжди перебувають під підвищеним тиском. Тому техніка безпеки при проведенні пошуково-розвідувальних робіт завжди потребує велетенських капіталовкладень, що в 2–3 рази перевищують витрати на розвідку інших корисних копалин, однак це компенсується надприбутками в процесі експлуатації родовищ вуглеводнів.

Другою особливістю геологорозвідувального процесу родовищ нафти і газу є відносно невелика ймовірність отримання позитивного результату на стадії пошуку. Як показує світовий досвід, ця ймовірність рідко перевищує 30%, тобто продуктивною буває щонайбільше тільки кожна третя свердловина.

Великі витрати на буріння глибоких пошукових свердловин та невисока ймовірність відкриття нового родовища першою свердловиною завжди відлякує підприємців від вкладення коштів в геологорозвідувальні роботи. Неважко собі уявити стан людини, яка довідується, що свердловина, в яку ця людина вклала 5–10 млн у. о., нічого не відкрила. А якщо "порожньою" виявиться свердловина вартістю в 100 млн у. о.? Саме стільки коштують глибокі пошукові свердловини, що буряться в морі на глибині понад 1000 м.

Тому "сміливці", що наважуються фінансувати пошукові свердловини в нових районах, після перших "провалів" довго відходять від шоку і, частіше за все, перестають фінансувати пошукові свердловини.

У цьому відношенні наочними прикладами можуть служити наступні випадки. Параметрична свердловина Сімферопольська №1 після досягнення в 2004 році вибою 3217 м, не відкривши обіцяних деякими геологами нафтових покладів, була надійно забута підприємцями, які фінансували її буріння, хоча проектна глибина свердловини становила 5500 м, і досвід її буріння мав величезне значення для української геологорозвідки нафти і газу.

Англійська фірма "Джі Пі Кенні", пробуривши в 1995 році в структурі Дельфін, що розташована на Північно-Західному шельфі Чорного моря, "порожню" пошукову свердловину вартістю 8 млн у. о., забула і думати про перспективи українсько-румунської прикордонної території. А в світовій практиці геологорозвідки одна свердловина – це майже нічого. Так, відомо, що одне із найбільших у світі родовищ нафти Прадхо-Бей (Прудобей) на Алясці було відкрите тільки одинадцятою за рахунком пошуковою свердловиною. А в Вайомінг-Ютському сегменті Кордільєрського поясу насувів тільки після того, як було пробурено майже 500 пошукових непродуктивних свердловин, в січні 1975 року було відкрито перше газонафтове родовище Пайв'ю. Але в 1987 році тут вже було відкрито 40 нафтових, газових і газоконденсатних родовищ, а в січні 1994 року добовий видобуток дорівнював 9450 т. нафти. 2 тис. т. конденсату і 19,3 млн м3 газу.

Із вищевикладених матеріалів, на наш погляд, можна зробити єдиний висновок: роботи з пошуку нафти і газу в басейні Чорного моря повинна проводити держава за власні кошти. І тільки після відкриття одного чи декількох великих родовищ нафти чи газу можна буде сподіватись на інвестиційний бум.

ПАМ'ЯТАЙ ПРО БАТУРИН-1708

Як не намагалася радянська ідеологія виростити з нас "гомосовєтікус" – без коріння, без пам'яті, але нічого в неї не вийшло. Український народ незнищенний, як Фенікс. Як доказ цього – відродження через три століття Батурина, реабілітація пам'ятних дат, зокрема 13 листопада – Дня пам'яті жертв Батуринської трагедії.

Наталія КРИВОНОС, науковий співробітник БДІКЗ "Гетьманська столиця"

ЗЛОЧИН ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

Величним був Батурин за гетьманування Д. Многогрішного, І. Самойловича, І. Мазепи. Гетьманська резиденція будувалася за тодішніми європейськими стандартами – прекрасні будинки козацької старшини, церкви, адміністративні споруди, фортеця, арсенал.

Під час розпалу Північної війни Іван Мазепа вирішив скористатися ситуацією, щоб позбутися московської "опіки". Адже український народ потерпав від неї все більше та більше. Гетьман-патріот пішов на сміливий крок – договір із шведським королем Карлом XII з метою здобуття незалежності України.

Цар Петро I розлютився, дізнавшись про це, і наказав жорстоко покарати Батурин – улюблене дітище Гетьмана. На той час Мазепа із головними силами пішов назустріч Карлу XII до Десни, щоб допомогти його війську переправитися через ріку. В добре укріпленому Батурині залишився нечисленний гарнізон.

Коли переважаючі в три рази війська Меншикова підійшли до фортеці, то не змогли взяти її штурмом. Підла зрада перекреслила все. За намови полковника І. Носа вночі 2 (13) листопада 1708 року російське військо прокралося до фортеці таємним ходом і знищило місто. Кривава бійня забрала життя 15 тисяч батуринців, переважно мирних беззахисних жителів – дітей, жінок, стариків. Саме ж місто було розграбоване і спалене. Сумну долю Батурина розділив і Батуринський Миколо-Крупицький монастир.

Коли об'єднане військо Мазепи і Карла XII підійшло до Батурина, то побачило страшну картину – гори трупів, калюжі крові, обгорілі рештки ще вчора прекрасних будівель. "Ревно плакал о Батурине Мазепа"– пише Чернігівський літопис.

Листопадові морози, нестача інструментів, поспіх не дозволили поховати жертви за всіма православними канонами. Вони були поховані без трун, більшість у братських могилах.

Лише в 2004 році стараннями В. Ющенка, блоку "Наша Україна" було споруджено Пам'ятний хрест (автор – народний художник України А.Гайдамака), відспівано невинно убієнних батуринців.

Починаючи з 1991 року, в Батурині вшановується День пам'яті загиблих батуринців. Цього року на запрошення заповідника "Гетьманська столиця" в День пам'яті до Батурина приїхали студенти і викладачі історичного факультету Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т. Шевченка, Національної академії мистецтв і архітектури, Харківської академії мистецтв і дизайну, студенти інституту декоративно-прикладного мистецтва ім. Бойчука, члени спілки художників України: М. Данченко, О. Мельник, В. Гарбуз, А. Гончар, О. Соловей, М. Гайовий. Натхненні почутим і побаченим, художники запропонували подальше співробітництво у справі відродження національної спадщини, зокрема, в наповненні Музею Гетьманської слави, який відкриє двері для відвідувачів 13 листопада 2008 року, коли вся Україна буде відзначати 300-ліття Батуринської трагедії 1708 року. Якщо тобі не байдужа наша славна історія – підтримай їхній почин та долучися до створення Музею Гетьманської слави в Батурині!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

КРИЇВКА ОУН-УПА У СЛАВСЬКОМУ

Відвідувачі гірськолижного курорту Славське, що на Львівщині, мають унікальну можливість побачити справжню криївку воїнів ОУН-УПА, яку збудував на своєму подвір'ї 84-річний член Головної Булави Братства ОУН-УПА Юрій Микольський. У своїй оселі він створив краєзнавчий музей, в якому окрім найцікавішого експонату – схрону воїнів УПА, зібрано безліч старовинних речей: міни, снаряди, гранати, багнети та інша військова амуніція часів Першої світової війни, в тому числі шабля січового стрільця з Маківки, карти, одяг, фотографії, зброя вояків УПА, колекція українських відзнак до Першої світової війни, УНР та УПА, рідкісні книги, у тому числі "Кобзар" 1861 року, а також давні речі з побуту бойків, гуцулів та лемків. Пан Юрій безкоштовно проводить в своєму будинку-музеї годинну екскурсію для всіх охочих. Його розповідь починається від 1015 року, яким датується перший спогад про Славське, і закінчується Другою світовою війною та боротьбою ОУН-УПА.

Юрій Микольський народився в 1922-у році в Бресті. Його батько служив в петлюрівській армії, а сам він у 1942 році воював із поляками та червоними партизанами у загонах самооборони, але з 1944 року воював уже в радянській армії та брав Берлін. У Холмі Микольський навчався із наймолодшим сином Степана Бандери – Богданом, особисто знав Тараса Бульбу-Боровця, стикий кілька днів ночував у них вдома. Юрій Микольський був одним із засновників Львівської філії Української Гельсінської спілки, заступником голови Української міжпартійної асамблеї Юрія Шухевича, головою секретаріату Антибільшовицького блоку народів. Він дотепер підтримує теплі стосунки із Василем Куком, командувачем УПА після смерті Романа Шухевича.

За фахом пан Юрій – спеціаліст з будівництва канатних доріг. Понад 30 років він будував підйомники у Славському і під час будівництва знаходив у землі різне військове спорядження. З цього й почалася його колекція – пан Юрій почав мандрувати Карпатами і збирати старовинні речі.

Докладно вивчаючи літературу про ОУН-УПА, він під час своїх карпатських мандрівок познаходив близько сотні упівських криївок і навіть склав спеціальну мапу. Але люди вже знищили багато таких бункерів, перетворюючи їх на смітгезвалища чи туалети, тому пан Юрій тримає місцезнаходження відкритих ним схронів у секреті. А для тих, хто хоче побачити справжню криївку вояків ОУН-УПА, він вирішив побудувати її на власному подвір'ї.

У 40-х роках Юрію Микольському самому не один раз довелося жити у таких бункерах, тож він добре знає, як їх робити. Мало хто з відвідувачів музею може самотужки знайти вхід до криївки, хоч уже й знають від людей, що вона перебуває під стосами дров, але годі здогадатися, між якими полінами сховано засув. Взагалі таємні входи до криївок в селі були замасковані в стайнях, погребах, колодязі або в дровах, як у пана Юрія. Ще важче було знайти вхід до лісових криївок. Радянські солдати проштриковували землю 2-метровими сталевими штиками і тільки так могли їх виявити. В кожній криївці обов'язково мав бути підземний потічок – так і пан Юрій облаштував у своєму схроні невеликий колодязь. Посередині – упівська піч буржуйка, яку для конспірації палили лише вночі або під час густого туману. Комин – вміло замаскований, упівці, як правило, ховали його у стовбурі старого дерева. Поруч з ним замаскована труба, через яку надходить свіже повітря. У кутку – двоповерхові нари, на стінах – карти, посуд, одяг, зброя воїнів УПА, зібрана із справжніх упівських криївок.

Туристи з усієї України навідуються до пана Юрія майже щодня. Його музей вказаний у всіх проспектах про Славське, у школах організовують спеціальні екскурсії до нього. Юрій Микольський любить повторювати, що справа його життя – не просто хобі, а насамперед обов'язок, бо він розглядає її як засіб патріотичного виховання нації. При цьому пану Юрію вдається виховувати не тільки українців, а й росіян, які приїжджають до нього. За розповідями і матеріалами Микольського канал ГРТ зняв документальний фільм про бандерівський рух, в якому вперше в історії російського телебачення доволі доброзичливо й, головне, правдиво розповідалось про боротьбу ОУН-УПА.

Юрій Микольський запрошує до себе на екскурсію усіх охочих, його адреса: смт Славське, вул. Січових стрільців, 2, тел.: (03251) 42-561.

За матеріалами преси підготувала Інна ВОЛОСЕВИЧ, "Нація і держава"

СЕРЕД КНИГ

МИНУЛЕ ЗАСТЕРІГАЄ МАЙБУТНЄ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Переді мною порівняно невеличка за обсягом книга (всього майже 130 сторінок) чорного кольору з промовистою назвою "Зламані колоски. Публіцистика. Документи" – своєрідна сповідь-роздуми про трагічні події 1932– 1933 років. Її вистраждав у собі і доніс до читачів краєзнавець, історик за фахом з подільського Хмільника Микола Дорош.

Автор відтворив хроніку злочинів тодішньої влади, зафіксував події і факти, свідчення людей Хмільницького й Уланівського районів, які пережили це горе.

У багатьох селах цього подільського краю, як, зрештою, і в усій Україні, смертність була повальною. Точних підрахунків жертв у ті часи майже ніхто не робив. Заборонялося. Та все ж були люди, які, попри всі заборони, ставили отой "хрестик" над прізвищем людини, що пішла в небуття в 1932–1933 роках. Один з них – Іван Ткачук із села Чеснівки, який прожив 91 рік і залишив списки померлих під час геноциду. 552 душі виморено голодом у цьому селі. Пропали цілі сім'ї, зникло безвісти 40 родів...

Не можна читати без хвилювання спогади очевидців про те страшне лихо. Моторошно стає від стовпчиків страшної статистики, за кожним рядком якої – кількість членів родини, вік кожного з сотень, тисяч, які пішли у небуття. Лише у Хмільницькому районі від мору загинуло більше 24 тисяч громадян.

Кров холоне в жилах, коли читаєш подібні свідчення:

Мазур Галина Андріївна, 1926 р. н.: *"Люди мерли, як мухи. У нас украли снопи й корову. З бурякового насіння пекли млинці, їли цвіт акації. Мама десь достала з проса дерть. Коли вона пішла на роботу, ми напекли з неї мамтушок. Отруїлися, сестрі стало зовсім погано. Мама побігла до фельдшера, та той відповів: "Що ти за нею бігаєш? Хай помирає"*.

Стукан Тетяна, 1924 р. н.: *"Під час голоду дуже хотілося їсти. Я старалась себе переконати, що їжу ненавиджу. Потім ішла на город, рвала з цибулі стрілки і їла їх. Коли чуть підросла картопля, то мама нарвали старих посадкових бульб і варили з них вечерю. Одного разу, коли сестри пололи буряки, на поле зайшла якась жінка з дитям. Вона впала на землю і померла, а дитина повзала по ній і кричала. Було дуже страшно"*.

Особливо вражає трагічна доля безпритульних дітей, які зосталися в селах. Чималими гуртами сходилися вони до Хмільника, Калинівки, Козятина, Бердичева за порятунком. Діти постійно гинули з різних причин: від фізичної розправи, ставали жертвою людоїдів, та найчастіше смерть наставала від голоду.

Микола Дорош аналізує стан освіти того часу в краї. Він підкреслює, що більшість шкіл стали пустками, дитячі майданчики густо заросли бур'янами. Кількість учнів і учителів у селах раптово скоротилася щонайменше наполовину...

Перечитуєш трагічні сторінки минулого і розумієш: загиблих уже не повернеш. Але пересторога звучить переконливо: трагічне минуле має стати повчальним уроком для майбутнього.

Микола Дорош заслужив добрі слова подяки за те, що в ім'я справедливості він поставив на сторожі безневинно загиблих людську пам'ять. І дуже хотілося б, щоб після "Зламаних колосків..." як моральну передумову відповідальності за майбутнє з-під пера таких же одержимих людей побачили світ подібні книги про всі населені пункти, в яких умирали тисячі і тисячі вчорашніх хліборобів, чесних трудівників.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

Не так давно ми бачили колоритні фігури хвацьких великоруських козаків із підкрученими вусами, шаблею при боці та нагайкою за халявою, з аксельбантами через праве плече на рукотворній Тузлинській греблі.

Нащадки одчайдушних рубак-шовіністів із тихого Дону тоді хижо вдивлялися з-під козирків через керченське мілководдя в українську землю. А ще раніше, років вісім тому, ці самі власники козацьких шароварів випрошували дозволу у тоді ще єльцинського Кремля остаточно "почистити" від чеченців два райони бунтівної Ічкерії і приєднати цю територію до Ставропольського краю. А ще раніше їхні побратими виганяли з абхазької землі до грузинських гір двісті тисяч грузинів... Їхали ці "козачишки"-добровольці проливати кров у Сербії, вистрілювали мусульман у Боснії та Герцоговині, блукати Севастополем та Сімферополем у дні приїзду до цих міст наших президентів, демонструючи всім свою зухвалість та антиукраїнськість... Мулько завжди було цьому племені в Україні, бо панує, слава Богу, на наших теренах відносний спокій. А як хочеться цій ударній силі "п'ятоколоння" вихопити свої шаблі та нагайки. Великоруське козацтво – хижа, агресивна, завойовницька сила...

Віктор ЛУПЕЙКО

ШОВІНІСТИ
з козацькими лампасами

Ще в середині XV ст. кримські татари вже мали своє козацтво, що несло прикордонну службу на степових рубежах. Отже, кримчаки – першопрохідці в організації козацьких загонів. Услід за кримськими татарами у 1445–1446 роках у Московії зафіксовані перші козачі загони (в Рязанськім князівстві). Тоді ж з'явилися мещерські та городецькі козаки, а трохи згодом на історичну арену вийшло й донське, волзьке, терське та сибірське козацтва. Наприкінці XIX – початку XX століть було сформовано 12 козацтв: донське, кубанське, терське, астраханське, уральське, оренбурзьке, сибірське, семиреченське, забайкальське, амурське, усурійське, а також козацтва Іркутської та Єнісейської губерній. Військове управління всіх цих козацьких структур здійснював отаман, який від 1827 року іменувався в документах "царевичем"! На чолі кожного козацтва перебував наказний отаман, в чиїх руках зосереджувалася вся повнота влади.

Ці "удальці" володіли мільйонами десятин землі, колосальними лісовими масивами, багатющими надрами. Функціонували козацькі підприємства, навіть банки та навчальні заклади – своєрідна імперія в імперії. Навіщо ж створювалися ці непомірні як для однієї держави, нерегулярні військові структури? Якщо українці під тиском хижих ворогів з усіх боків змушені були створювати свої оборонні козацькі формування, то москвини множили міць своїх козацтв лише для загарбання земель інших народів.

Із віку в вік московська влада підгодовувала козацтво різними пільгами: земельними наділами, званнями, нагородами і т. ін. Від козацтва вимагали одне: вірно служити і в строю, і "в запасе" "вере, царю и Отечеству", громити "инородцев" и "бунтовщиков", "расширять пределы матушки России"... Про цих "удальцов" написано сотні томів історичної та художньої літератури, не кажучи вже про багатий фольклор. Варто для прикладу навести фрагмент із праці великого німецького баламута – Фрідріха Енгельса із розділу "Російська армія" монографії "Армії Європи": "У невеликій війні козаки є єдиною бойовою силою, якої слід берегтися, маючи на увазі її активність та невтомність; але любов до пияцтва та грабіжництва робить їх дуже ненадійними... (1955. Т. 11. – С. 483).

Російський публіцист, мислитель і поет Дмитро Мережковський у книзі "Больная Россия" змалював яскраву сцену "благословення" москвитів на якийсь далекий завойовницький похід. "П'яний священик збирався благословити стрільців, але, коли підняв руку і нахилився вперед, голова його обважніла, і він упав у багнюку. Стрільці-козаки підняли його, і він все ж благословив їх забагненими болотом перстами..." Що казати, гарний старт чергової авантюри...

В усі віки козацтво було основною колонізаційно-загарбницькою ударною силою Московії. Згадаймо хоча б нашестя Єрмакової розбійницької банди на сибірські простори. Тоді "удальцы" пройшли аж до Тихого океану. А в середині XVII ст. прославився своїм звірством у Сибіру отаман Дежнев, який проливав кров миролюбних мешканців Колими та Чукотки. Цими ж "подвигами" уславились і ватажки козацьких зграй Атласов та Морозко, які фактично приєднали до імперії Камчатку.

Організовані в середині XIX ст. Забайкальське та Амурське козацтва теж не дрімали, а, одержавши "благословення" п'яних попів, нещадно громили різних "инородцев". Павлу I так бракувало власних земель, що за його шизофренічним наказом: "У похід у бік Оренбурга у 1801 р. з метою завоювання Індії було відправлено 22 тис. донських козаків, абсолютно не підготовлених до такого грандіозного заходу. Убивство Павла I призупинило цей рух козаків..." (Большая Советская Энциклопедия. Т. 30. – С. 607.). Наприкінці XVIII ст. царизм, ліквідувавши українське запорозьке козацтво, почав наступ на Прикубання. Військова колонізація цього краю була передднем масових походів царизму на Кавказ. Ось як це описував історик Михайло Покровський: "Від Чорного до Каспійського моря Північний Кавказ був стиснутий козачим кільцем, яке просувалося все далі й далі на південь..."

Козацькі полки заполонили і європейську частину Росії напередодні Першої світової війни – всього у цей час налічувалося 54 козацькі полки, які часто перекидали із однієї "гарячої точки" до іншої. У Росії фактично ніколи не було спокою – вибухали бунти, повстання різних масштабів. Досить згадати події 1905–1907 рр., коли козаки розганяли робітничі та студентські маніфестації і нападали на селян, зчиняли ганебні єврейські погроми і т. ін.

У період жовтневого перевороту й так званої громадянської війни російське козацтво в своїй абсолютній більшості воювало не за "матушку Россию", а за свої козачі привілеї. Одержавши плату з царської казни, вони потім не гребували брати золото, обмундирування й зброю від вчорашніх своїх ворогів – німецьких окупантів. Коли у 1918 р. третина Росії була під кайзерівським чоботом, отаман Петро Краснов, керманич донських "удальцов", продався чужинцям. Це йому "матушка Русь" була дорога?

Отаман Краснов у розпалі буремного 1918 року визнав гірку істину щодо ставлення до козаків російського народу: "Ми, козаки, тримали порядок в Росії, а російський народ у подяку за це називав нас опричниками, катами і нагаєчниками..." (Із книги "Белое дело. Дон и Добровольческая армия". – С. 45).

Добровольча армія, яку вів шовініст Антон Денікін водночас на Північний Кавказ, в Україну та на Москву, зганьбила ім'я монархічної Росії не лише кривавою контррозвідкою та вражаючою ненавистю до "инородцев", а й повальними масовими грабежами на захоплених козаками-добровольцями теренах. Для прикладу, коли кавалерійський корпус генерала Мамонтова у серпні-вересні 1919-го прорвав більшовицький фронт і пішов на Москву. Москва мала б впасти перед денікінцями через якихось кілька днів: тили червоних були розгромлені, у більшовиків вже не було резервів, шлях до Білокам'яної був відкритий. Та "удальцам" барахло виявилось дорожчим і важливішим, аніж якась там Москва із якимись там "большаками"... Із 11–12 тисяч мамонтовців в строю залишилось лише близько 3-х тисяч, майже 9 тисяч "удальцов", навантажившись награбованим добром, подались до своїх хуторів і станиць...

Грабували козаки і рідний Дон, і Кубань, і Україну, і Північний Кавказ...

"Видатні" денікінські генерали – Май-Маєвський, Марков, Покровський, Дроздовський – видавали відповідні накази про дозвіл пограбування міст протягом трьох днів...

Коли армія Денікіна, основу якої складали козаки, стала розвалюватися під ударами більшовиків та повсталого населення, генерал-барон Врангель, який невдовзі очолив цю "Граб-армію", сказав Денікіну: "Добровольча армія дискредитувала себе грабежами та насильством... Тут все загублено. Далі йти під добровольчим прапором не можна. Потрібен інший прапор... " (А. Деникин. Поход на Москву. – С. 157.). Не зуміли однак монархістишовіністи пошити нового прапора...

У тих походах брали участь і зросійщені кубанські козаки. Їх було близько 35 тисяч. Але козаки-великороси навіть в екстремальних бойових ситуаціях прагнули пригнобити українців-кубанців: не ділилися трофеями, не додавали зброї та боєприпасів, тримали "хахлов" "в черном теле", змушували йти в бій без необхідної підтримки і т. д. На шовінізм великоросів кубанці відповідали, як могли: залишали бойові позиції, ставали дезертирами, переходили на бік Червоної армії.

Більшовики у 1918–1921 рр. "розкозачували" контрреволюційні козацькі райони – гарматами, не шкодували снарядів – за наказами керманичів більшовицької Росії – В. Леніна, Я. Свердлова та Л. Троцького. Печальні геноцидні дійства...

Козаки (насамперед – донські) не забули нічого. Із перших тижнів Другої світової війни відразу почали шукати шляхів до помсти. Донський край з нетерпінням чекав німців-"визволителів". Козачки білили свої "курені", випікали святошний хліб, розтягували по дворах колгоспні плуги, борони і чекали, коли прийде німець і поверне їм колишні землі. Коли гриміла битва за Москву, у листопаді 1 941 року йшли в німецьких бойових рядах і дончаки. У Москві в 1999 р. видана книга С. Дроб'язка та А. Каращука "Восточные легионы и казачьи части в вермахте", в якій стверджується, що у 1942 році 70 тисяч російських козаків стали на службу гітлерівській Німеччині. І воювали, не здавались у полон – втім, їх ніхто й не брав до червоноармійського полону... У сучасній літературі неможливо знайти хоча б одну яскраву сторінку з історії Другої світової, де б донські козаки виявили себе героями, патріотами Росії. Героїзм вони виявили на Дону, в Сіверському Дінці, на руїнах Сталінграда, коли стояли на смерть перед наступаючими частинами Червоної армії. 2 лютого 1943 року здався останній німець в Сталінграді, а десять тисяч донських козаків все ще воювали межі цегельних кучугур Тракторного заводу аж до 7 лютого й були винищені повністю – таких не брали в полон...

"Відзначалися "козачишки" й на українських теренах, і не лише в боях із Червоною армією, а й в каральних операціях проти своїх одноплеменців. Зондеркоманда катів-дончаків під орудою німецьких карателів-офіцерів 11 квітня 1943 року спалила вщент село Раску, що на Київщині, розстрілявши понад 600 мирних жителів. У наступні три дні ці "русскоязычные" нелюди пиячили в сусідньому селі Мигалки й похвалялися, що Раска – вже десяте село, винищене ними... Це теж були "патріоти" із тихого Дону, які нині лементують про об'єднання слов'ян та ЄЕП...

...Великодержавне російське козацтво множиться, зміцнюється, все вагоміше заявляє про себе. У "козачишек" розгорається бажання погромити північнокавказьких "инородцев", стоять горою за чотири острови Курильської гряди, якщо хтось у Москві заведе розмову про можливу передачу цієї землі японцям – незаперечним власникам кам'янистих островів. В козацькому середовищі культивується ненависть до "инородцев", возвеличуються діяння пращурів, на п'єдестал слави й любові витягують похмурі й криваві постаті Денікіна, Колчака, Дутова, Врангеля, Кутепова, Корнилова, Краснова, Бредова.

Ми не забули зухвалі демонстрації російського козацтва проти України у тижні "тузлинського" протистояння. Дивно, що в Україні існують деякі козацькі формування зовсім чужинецької орієнтації, котрі погойдують над своїми папахами синьо-жовтими прапорами, але тримають вигострені шаблі зовсім не для захисту нашої державності. Придивляйтесь до них, українці, будьте пильними!

УСПІХ

Недавно в румунському місті Констанці відбувся чемпіонат Європи з таеквондо за участі спортсменів із 27 країн світу. До складу збірної України входив і 20-річний іванофранківець, член КУН Андрій Пасічник, який у фіналі здобув тріумфальну перемогу над дворазовим чемпіоном світу зі Словенії та виборов титул чемпіона континенту. Нещодавно Андрій Пасічник дав ексклюзивне інтерв'ю нашій газеті.

СХОДИНКА НА ВЕРШИНУ

– Щиро вітаємо тебе із здобуттям почесного титулу чемпіона Європи. Розкажи детальніше, що відбувалося в румунському місті Констанці?

– На чемпіонат Європи були запрошені найкращі таеквондисти світу, у тому числі й з України. Змагання проводилися не лише між дорослими, а й між юніорами. Я був учасником поєдинків серед дорослих, де переміг своїх суперників у п'яти поєдинках, вийшов у фінал і виграв бій у дворазового чемпіона світу зі Словенії. Так я став чемпіоном Європи, чим дуже пишаюся і радію. Погодьтеся, у 20 років це справді досягнення!

Усі команди-учасниці змагань жили у розташованому на березі Чорного моря чотиризірковому готелі, з вікна якого ми споглядали прекрасний краєвид.

Як відомо, Констанца – один із найкращих румунських курортів, тому, безперечно, ми мали можливість не лише продемонструвати своє спортивне вміння, а й добре відпочити. Атмосфера серед учасників, які прибули на чемпіонат, була дуже тепла і дружня, бо у нашому виді спорті так заведено. А вже під час поєдинку друзів немає.

– Хто фінансував твою поїздку до Констанци?

– Я не можу дати точної відповіді на це запитання. Цим займався Олег Ярославович Соловей, під керівництвом якого я тренуюся. Можу сказати одне: йому я завдячую своїми успіхами й ставлюся до нього так, як до старшого брата з огляду на його молодий вік. Він доклав максимальних зусиль, аби я став чемпіоном Європи.

– Андрію, коли ти остаточно зрозумів, що на тебе чекає великий спорт?

– Усвідомлення цього відбулося десь зо два роки тому, коли я двічі виграв чемпіонат України і вирішив інтенсивніше зайнятися тренуваннями. Тоді й поставив перед собою завдання вийти за рамки всеукраїнських змагань, розпочав їздити на міжнародні змагання та займати призові місця.

– Чому ти віддав перевагу саме східному єдиноборству?

– З раннього дитинства знав, що буду займатися спортом, проте важко було визначитись, яким саме. Під час навчання в школі мій однокласник, який займався таеквондо, запропонував мені піти подивитися, як проходять тренування. Мені сподобалось, і цей вид спорту став головною метою життя.

– Чи вплинуло східне бойове мистецтво на твій світогляд, спосіб життя, що означає воно для тебе в духовному сенсі?

– Цей вид спорту розвинув у мені такі фізичні якості, як витривалість, спритність. Також я став упевненішим у собі. Скажу без зайвої скромності, що сила волі і мужність притаманні мені саме завдяки таеквондо.

– Скільки часу щотижня присвячуєш тренуванням і чи потрібні тобі для цього якісь спеціальні умови?

– У період між змаганнями тренуюся тричі на тиждень, кожне тренування, як правило, триває дві години. Під час інтенсивної підготовки до змагань маю навіть по два тренування щодня. Звичайно, для цього мають бути відповідні умови. Найперше, потрібні спаринг-партнери, щоб було з ким працювати, має бути відповідна амуніція (кімоно, рукавиці, бандаж, фути) тощо.

– Як ставишся до допінгів, які нерідко допомагають спортсменам підкорювати вершини?

– Я не вживаю допінгів, натомість сповідую здоровий спосіб життя. Одне слово, я не поважаю людей, досягнення яких пов'язані з допінгами, бо, на моє глибоке переконання, високі результати – це наслідок наполегливості і жертовності.

– Також ти навчаєшся на стаціонарі у Прикарпатському університеті на факультеті фізкультури і працюєш. Чи вистачає часу на особисте життя?

– Так, я і навчаюся, і працюю, і тренуюся, тим більше, якщо можна так висловитися, я одержимий спортом. На особисте життя часу майже не залишається, поки що воно у мене на другому плані.

– Кому найперше завдячуєш своїми спортивними досягненнями?

– Передусім батькам, бо вони дали мені життя і виховали мене. Були моменти, коли не вистачало сил тренуватися, але вони психологічно підтримували мене, завжди були поруч зі мною. Тому моя перемога – це й перемога моїх батьків.

– Чемпіон Європи – це вершина твоїх спортивних здобутків. Чи плануєш надалі продовжувати кар'єру у великому спорті?

– Гадаю, що це лише перша сходинка у великому спорті, а вершини – попереду.

Розмову вела
Оксана ПРОЦЮК.

ВІД АВТОРА

БЛЮЗНІРСТВО

Іван АНДРУСЯК, поет

25 листопада українське телебачення з особливим цинізмом довело, що навіть якщо воно й телебачення – а це ще питання, – то принаймні точно не українське. Ілюзій з цього приводу, чесно кажучи, особливих і не було, та все ж наївно хотілося сподіватися, що існують у цьому світі святі речі, які просто так не ігноруються й почерез які жива людина, якій не остаточно чужий принаймні поклик совісті, переступити просто не наважиться. Нібито ж і на телебаченні мусять працювати такі люди – але погоди там вони, вочевидь, не роблять.

25 листопада був загальнонаціональний день жалоби за жертвами Голодомору 1932–33 років. Здавалося б, саме поняття "загальнонаціональний день жалоби" автоматично передбачає, що всі перш за все загальнонаціональні, але так само й місцеві інституції, незалежно від того, державні вони чи недержавні, мусили б на нього відповідним чином, залежно від характеру своєї діяльності, реагувати. І телебачення це стосується перш за все. Такі речі не ре́гламентовані законами чи якимись іншими актами, а лише совістю, людяністю, честю, врешті-решт. Елементарна людська совість вимагає від укладачів етеру в такий день усього лише утриматися від показу програм відверто розважального характеру, розрахованих на "ги-ги" чи "гоца-драла-гоп-ца-ца". І якщо оголошується загальнонаціональна хвилина мовчання пам'яті мільйонів невинних жертв, – можна протягом цієї однієї (!) хвилини просто зупинитися, виставити на екран відповідну заставку і помовчати. Просто як люди. Елементарно. Не збідніє власник каналу за цю хвилину. Не відвернеться за цю хвилину від каналу глядач, навпаки – помовчить разом з усією своєю нацією і подумки подякує улюбленому каналу за солідарність і людяність. Так мусить бути. І так є. Скрізь. Лише не у нас.

Досить сказати, що жалобну церемонію в прямому етері показував лише УТ-1. Одразу по її завершенні я спеціально взяв пульт і... Хвилина мовчання була лише на "ICTV" й "СТБ", причому обидва канали "обрамили" її... рекламою. На "Інтері" йшло щось на кшталт документальної заставки, де говорили про... неврожай – це було страшно слухати! "1+1" спокійнісінько демонстрував фільм із симптоматичною назвою "Чорный красавец". "НТН" змінювала документальний серіал "Нові технології війни" серіалом "Рухаючись на південь", а "донецький" канал "Украина" перемикався з концерту "Новые песни о главном" на симптоматичну програму "Кремлевские жены"! Канал "Київ" не знайшов нічого кращого, ніж показувати в цей час "Музичний калейдоскоп", а "Гравіс" – так само розважальну програму "Золоті лелеки"...

І це ще "квіточки" – "1+1", ані на мить не задумавшись над тим, що чинить, наче спеціально в загальнонаціональний день жалоби, крутив фінал свого розважального "супершоу" "Танці з зірками", а "ТЕТ" у цей день спокійнісінько показував цинічне реаліті-шоу "Голод"! Я вже мовчу про музичний канал "М1", де напівголі "пєвічкі" витанцьовують і вдень, і вночі, не зважаючи абсолютно ні на що...

І це називається українським телебаченням?! Ні, це називається якось принципово інакше. Як – кажіть самі, у газетах таких слів зазвичай не друкують.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна